

יונה וששי קשת בחתונתם
מציאות או אגדה

רק עכשיו אולי הוא מתחיל להבין מה כרוך במיקצוע שלנו. כשהיה קטן נורא, התגובה שלו על הטלוויזיה היתה מרהימה. הוא פתח עיניים גדולות כאשר ששי ואני היינו על המסך, הביט בטלוויזיה, הביט בששי ואמר אבא אבא. הביט בטלוויזיה ואמר אמא, הביט בי ואמר אמא. הוא לא הבין איך זה כפול. אחריכך הוא פיתח לעצמו תיאוריה, שכל ההורים עובדים בטלוויזיה. כשהיה בן שלוש הלך עם ששי לדיזינגוף והם עברו ליד בית-ספר ובדיקו נגמרו הלימודים וכל התלמידים התנפלו על ששי וביקשו חתימות. אריאל בטח לא הבין, אבל סירר לו משהו בראש. יום למחרת הלך עם ששי בשדרות נורדאו וראה שלושה ילדים. הצביע על ששי וצעק לילדים ששי קשת, ששי קשת. הוא רואה אותנו בטלוויזיה, הוא רואה אותנו בסירטי וידאו, הוא רואה אותנו בתמונות בעיתונים. אני רק מקווה שזה יסתדר לו טוב בראש, שזה לא יעשה לא דברים לא טובים. הוא יודע מיליונים של שירים, ורואה את כל ההצגות של ששי ואת רוב ההצגות שלי. למורה שיגעון לא לקחתי אותו. הוא ראה חזרה ושמע אותי צועקת, באנו הביתה ואמר: "את מורה לא טובה, כי את צועקת. זה עשה לו משהו לא טוב. עכשיו יש שתי אפשרויות, או שיהיה שחקן וזמר כמו אבא. כי כך הוא אומר שהוא רוצה להיות, או שתהיה לו ריאקציה והוא יבעט, כי זה יהיה לו יותר מדי."

זה לא קל ויש בעיות. הוא אף פעם לא חוגג את פורים או את חנוכה כמו כל הילדים. תמיד שבוע אחרי או שבוע לפני. פעם לקחתי אותו למדינת-הילדים וזה היה נורא. הילדים הסרירו אותי והוא נכנס ללחץ. כך שאני לא מסוגלת ללכת איתו למקומות בילוי של ילדים, כי תיכף מתנפלים עלי, והוא מרגיש שהוא לא הולך עם אמא פרטית משלו, אלא עם מין אמא ציבורית.

יש לך חברים שחקנים?
החברה הכי טובה שלי היא נאוה סמל, אשתו של נועם סמל. מנכ"ל אימטרון חיפה. היא לא שחקנית, היא נועם באים לפה, אבי קורן ושולה חן חברים שלנו. רוב הערכים אהנו מבליים פה בגינה, בקשת הוה.

אתם כל הזמן ביחד?
כן, רוב שעות היום אהנו ביחד, אם אפשר. עושים הכל ביחד, גם קניות.

גם כשאת הולכת לקנות בגדים?
אני לא הולכת לקנות בגדים. אני קונה באופן אקראי, אבל קניות בסופרמרקט בטח עושים ביחד. בכלל, ששי מתחלק איתי בעבודות הבית, כי מטבע הדברים, כשאני יוצאת להצגה והוא נשאר בבית, הוא משכיב את הילד. בכלל, הוא עושה בבית כמותה מידה שאני עושה. כלילות שהוא עובר, אני נורא אוהבת לבשל. כשהוא בבית, אני מעדיפה להיות איתו.

את מעורבת פוליטית?
יש לי ריעות, אבל אני לא פעילה. בכלל, בזמן האחרון נכנסתי לשיתוק, אם היו לי מחשבות לפעול, עכשיו אין לי חשק. כי מערכת-הבחירות מעוררת בי גועל.

זה נכון שהצעת את עצמך למערכת?
לא, להיפך. הם פנו אלי ואמרת אולי, באיזושהי דרך. אבל כל מה שקורה עכשיו מעורר בי גועל, ואם יש לי משהו להגיד, אני אומרת את הדברים באמצעות הצגות שאני עושה, הצגות כמו ועידת פיסגה ומורה שיגעון.

מה את אומרת?
דברים שכואבים לי.

הלוואי. אבל אני לא יודעת לשיר. הלוואי שידעתי.

לקח לכם הרבה שנים עד שנולד לכם ילד?
אנשים כבר ריחמו עלי. אמרו — מיסכנה, עוברת טיפולים. אבל אני אמרתי — לא אלך עד שארגיש שאני מאוד רוצה את הילד הזה, עד שלא ארגיש שבגלל הילד פיספסתי משהו. ובאמת הייתי באמצע חלום ליל קיץ שכנסתי להריון, וזה לא היה איכפת לי שאני מפסידה סרטים והצגות, וכך באמת זה היה טוב יותר לכולם, גם לילד וגם לנו.

את רוצה עוד ילדים?

„כל שבוע יש אצלנו בבית ישיבת 'מטה' מתכננים מי יוצא לאיזו הצגה ומתי, ומי יישאר עם הילד"

כן.

מה קורה עם הילד, כשאתם עובדים?
כל שבוע, בתחילת שבוע, יש ישיבת מטה, כמו במטה הצבאי. פורשים את לוח ההצגות ומכינים את מערך הכוחות. ביום זה וזה ששי נוסע לכאן, צריך לדאוג לכיביסיסטר או להודיע לאמא שלי או לאחותי. ביום כך וכך יונה נוסעת לכאן, ששי לא עובר, הוא נשאר בית. וכך אהנו מכינים לוח עם מערכת לוגיסטית. ביום יש פה אשה שרואגת.

מה היחס של הילד למיקצוע של שניכם ולעובדה שאתם מפורסמים?

ששי, יונה ואריאל קשת
המישפחה במקום הראשון

הביאו תמונה כזאת ענקית של הפוסטר של נורית. ששי ואני במרגינה. אני זוכרת שלחשתי לששי — החברים שלנו לא יסלחו לנו כחיים. אבל האיש כל-כך השתרל. היו שם המוני אנשים וצלמים ועיתונאים. זה היה משהו שלא היה בשליטתי בכלל.

מספרים עליך ועל ששי, שאין ביניכם קינאה או עצבים, רק פירגון הדדי, איך זה יכול לקרות בין שני שחקנים, שהם בדרדריכלל בעלי אישיות אגוצנטרית?

על באמת? אין. כחיי שאין! אני יודעת שזה נשמע לא אמיתי, אבל אהנו מפרגנים אחד לשני עד הסוף. אולי מפני ששנינו מצליחים. זה עובד כששני בני-אדם הם חברים. כשחברות של שני בני-אדם עוברת, לא משנה מה המיקצוע שלהם.

איך זה עובר אצלכם?
יכול להיות אפנה שאהנו באותו מיקצוע. יש אפשרות לשנינו להבין נכון אחד את השני. זהו מיקצוע מטרף, שיש בו מצב-לחץ לפני פרימיירות, או הצגות חגיגיות, מיקצוע מטרף עם עליות וירידות. ומפני שגם ששי במיקצוע ועובר בתורו את אותו הדבר, או הוא מבין מה עובר עלי, ועובר את זה יחד איתי. באותה מידה אני מכינה אותו. כל אחד בתורו מקבל טיפול מהשני.

יש עוד דבר. אשת שחקן שאינה במיקצוע, עובדת מ"ע עד 4 ב"ב בא אוטו ולוקח את בעלה להצגה. הוא חוזר ב"ב בלילה. מתי הם נפגשים? שעות-העבודה שלנו חופפות. יש לנו הרבה בקרים בצהר, שנינו כנויים כך שבסוף כל הרברים, אחרי הכל, מה שבאמת חשוב לנו זה המישפחה והבילוי הכי טוב שלנו הוא בבית.

שנינו שבעים מבילויים, לכן לא תראי אותנו במסיבות או בפרימיירות. אהנו מכינים שאחרי, שלא קשורים למיקצוע, לא מכינים שהכל מישיני — הבילויים, הטלוויזיה, הפירסום העיתונאים הכל משני. בסופו של חשבון, כשאתה מתפנה לחשוב על החיים, אתה יודע שזה לא העיקר.

כשמשגשת את ששי הוא היה אליל-נוער מאוד פופולרי. ביום הוא הפסיק להיות אליל-נוער. איך זה השפיע על החיים שלכם?

ששי לא עבר משהו מפני שהוא הפסיק להיות אליל-נוער. הוא יודע מה שהוא רוצה. הוא ידע שיש לו כישורים נהדרים, שר נהדר, משחק נהדר, רוקד נהדר. הלוואי שהייתי יכולה לשיר ולרקוד כמוהו. הוא מצא מסלול נהדר, שהוא מאוד מאושר בו, המחזורים. והוא הרבה יותר מאושר בזה, ממה שהיה מאושר כאיל-נוער.

בכל זאת, ביום הוא לא סטאר כמו שהוא היה אז.

מה זה סטאר? מבחינתו הוא מאושר יותר כיום. נכון שהיה מאושר יותר בברודווי, אבל אהנו גרים בארץ. בברודווי הוא יכול היה להיות סטאר גדול.

הוא לא רוצה יותר להקליט? היו לו בעבר כמה שירים מאוד פופולריים.

לקח לו הרבה שנים להחליט שהוא רוצה להקליט, וכעת הוא עומד להקליט שניים שלושה שירים.

אולי תקליטו ביחד?

בעיטה, ובשלב כזה מוקדם של הקאריירה שלי. היום, כשאני מורבת עם שחקן צעיר שקיבל מיכתב פיסטורין — אני חכמה ואני אומרת לו — תיראה זה קרה לכולנו, וכל אחד צריך להילחם על חייו וככה זה. אבל אז, כשזה קרה לי, זה היה מאוד קשה, אבל זה מה שמריץ אותי עד עכשיו.

וכאן בעצם מתחיל ספור האהבה של חייד ואת סוגשת בששי קשת.

או, זה סיפור יפה. קצת לפני שפיטרו אותי מהקאמרי הציעו לי לשחק בסרט בשם נורית. לביאה הון, הסוכנת שלי, הביאה לי את התסריט. אמרתי לה — מה זה, איזה מן-תסריט זה, אני באה מהאוניברסיטה, מסטניסלבסקי, מהקאמרי ואת רוצה שאני אשחק בובל הזה? לא. מה פיתאום. אני לא יכולה לעשות את זה. ואו שלאתי אותה ומי שחק איתי? אמרתי — ששי קשת. אמרתי לה — מה, אליל-נוער זהו, מה פיתאום, אני לא בחשבון, זה לא רציני, והכי מצחיק, אני לא יודעת איך יצא לי, אמרתי — לפחות אם זה היה מוטי פליישר.

עד היום אני לא יודעת איך אמרתי את זה. בקיצור, ממש לא רציתי לעשות את הסרט ואו פגשתי אחי לביאה את העיתונאית טלילה כניזכאי והיא אמרה לי: „אל תהיי טיפשה, אם הסרט לא יהיה טוב, לא ידעו שגשית אותו בכלל, אם הסרט יהיה שלאגה, או פיתאום כולם ידעו מי זו יונה אליאן." זה עבר והלכתי לעשות את הסרט. ורק דברים טובים יצאו לי מהסרט. אף פעם אי-אפשר לדעת, קודם כל, הכרתי את ששי וזה הכי חשוב. אחריכך התפרסמתי בעיקבות הסרט הזה, ולשחקנית זה חשוב.

זו באמת היתה אהבה ממבט ראשון?

לדעתי כן. את יודעת איך זה. כשעושים סרט מגיע אוטו, לוקחים אותך מביה"ח, גרתי או עם נלה, היום אשתו של גדי יעקובי באבן-גבירול.

„יצאו די הרבה אנשים מפורסמים מיני. ניסים עזיקרי, חנה לסל, ואפילו חבר-כנסת אחד, חיים רמון"

ישכתי באוטו, מאוד רצינית וקראתי את שירה של ענגנו, מגיעים לרחוב פרישמן ועומד בחור וזה ששי. כמו שהוא עמד שם אז, זה ששי ביישן נורא, מוכסה לגמרי במישקפיים כהים ומעיל עם צווארון מוגבה, לא רואים כלום, רק את האף. עד היום הוא כזה ביישן. נכנס לאוטו ולא מרבר איתי. הגענו לסרט. ואחת הסצינות הראשונות היתה סצינת מיטה. זה היה סרט של גורגי לכל המישפחה, שגם ילד בן 5 צריך היה לראות אותו. אז עשינו סצינת מיטה, כשאני במיכנסיים ובחזיה מתחת לסרני. זה היה נורא. תארי לעצמך, שינוי שוככים במיטה, כלי להכיר אחד את השני, נורא צעירים ונורא ביישנים, וכמה שאני ביישנית, ששי פי שבע.

ועל סצינת המיטה הזו יש אגדות.

מה זה אגדות, הבימאי אמר אקשן והתחלנו להתמונה הכי צנוע. והסצינה צולמה במיט, כלומר בלי קול. גורגי, הבמאי, נתן הוראות וכשראינו את התצלומים אחר-כך, שמענו אותו אומר תכניס את היד לפה, תכניס את היד לשם. האגדה מספרת שהוא אמר קאט בפעם הראשונה לא הפסקנו, אמר קאט בפעם השנייה לא הפסקנו, אמר קאט בפעם השלישית לא הפסקנו. ואז כולם עזבו את החדר.

ולמה את קוראת לזה אגדה?

כי אני לא זוכרת אם זו היתה מציאות או אגדה. הכל ביני ובין ששי התחיל שם, בסצינה הזו. בשנת 1972. אחרי חצי שנה שבה חיינו כחטא. החלטנו להתחתן והסיפור על החתונה נורא מצחיק. החלטנו להתחתן והיה לי קרוב שעכד במלון פאן אמריקן בבת-ים, שהיה אז מלון חדש. ששי ואני היינו לוהטים בשוק, והם החליטו שהם יעשו לנו את החתונה תמורת יחסי-ציבור ושאהנו לא רק שלא נשלם, גם לא נתערב.

עשינו את החופה עם המישפחה, ואני זוכרת שהגענו לאולם הגדול, הזמנו הרבה אנשים, אבל הגיעו פי שבע ואנשי המלון היו נורא נחמדים ואמרו לנו תראו מה הכנו. אני זוכרת שנכנסתי לאולם ולא האמנתי למראה עיניי. כחיים שלי לא ראיתי דבר כזה. הם הכינו קישוטי פרחים וערימות של פירות וכל טוב, וכל הטבחים עמדו כשורה עם המדים שלהם, והיה שם טבח שאמרו לנו שהוא הכין לנו הפתעה מיוחדת, ופיתאום